

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

O NOUĂ EPARHIE

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXI Nr. 6 (239) iunie 2014

Eparhia „Sfântul Vasile cel Mare” de București

Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică și credincioșii ei trăiesc azi bucuria de a vedea înființată o nouă Eparhie Greco-Catolică: **Eparhia „Sfântul Vasile cel Mare” de București**.

Între 7-9 mai a.c., la Oradea, au avut loc lucrările sesiunii de primăvară ale Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, sub conducerea Eminenței Sale Cardinal Lucian Mureșan. Având în vedere **„nevoia pastorală și realitatea istorică, culturală și geografică, a sudului teritoriului extracarpatic al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș”**, după consultarea Scaunului Apostolic al Romei, cu acordul și binecuvântarea Sfântului Părinte Papa Francisc, conform Codului Canoanelor Bisericii Orientale, Eminența Sa Cardinal Lucian Mureșan, în calitate de Arhiepiscop Major, a înființat **Eparhia „Sfântul Vasile cel Mare” de București (Eparchia Sanctus Basilius Magnus Bucarestiensis Romaniorum)**. Teritoriul canonic al noii Eparhii cuprinde Capitala și județele provinciei istorice a Țării Românești (Muntenia, Oltenia și Dobrogea).

Biserica **„Sfântul Vasile cel Mare”** (strada Polonă) din București primește rangul și statutul de **Catedrală** a noii Episcopii. Sfântul Părinte Francisc l-a transferat pe PSS Mihai Frățilă din funcția de Episcop titular de Nove și auxiliar de Alba Iulia și Făgăraș, în funcția de Episcop eparhial al noii Episcopii.

Se spune că fiecare dintre credincioși, inclusiv Episcopul, trebuie să fie solidar cu cei care **„înaintea lui s-au rugat, au trăit, au muncit, au gândit și au suferit pentru Biserică”**. Cine sunt aceștia în noua Eparhie? Simpla înșirare a numelor arată că, fără excepție, au fost mărturisitori ai credinței, martiri și sfinți: PSS Demetriu Radu, Fericitul Vladimir Ghika, PSS. Ioan Bălan, PSS Vasile Aftenie, PSS Tit Liviu Chinezu, Canonicul Gh. Dănilă și Pr. Zenovie Pâclișanu, Vicar general în clandestinitate. În afară de Episcopul D. Radu, care a murit în urma exploziei bombei în Senat, toți au murit prin închisorile de exterminare în anii de martiriu ai Bisericii noastre. Și preoții parohi au avut aceeași soartă, puțini au supraviețuit.

Cu acest trecut în inimă pornește PSS Mihai Frățilă pașii noii Episcopii. Dar și cu lumina din sufletul credincioșilor și cu credința lor. Lui Raymund Netzhammer, călugăr benedictin și Arhiepiscop romano-catolic de București (1905-1924), susținător al Bisericii Unite, îi plăcea să stea între credincioșii greco-catolici și să asiste la celebrările liturgice. În „Jurnalul” său găsim mărturia: **„mă amestecam printre ei, neobservat, trăind alături de ei atmosfera de reculegere și evlavie”** - pagină din istoria credinței pentru noua Episcopie.

Ne rugăm și încredințăm Preasfintei Fecioare Episcopie Greco-Catolică de București și-i spunem din inimă PSS Mihai Frățilă: „Întru mulți ani, Stăpâne!”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

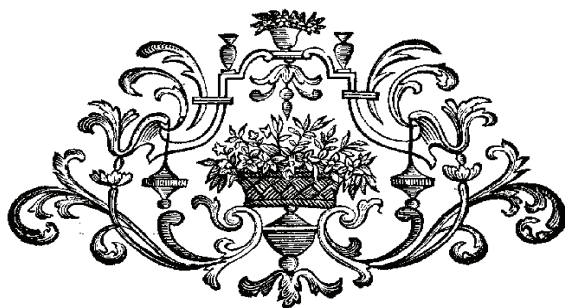
Despre rugăciune

Rugăciunea înaltă, care cere contemplare și iubire față de Dumnezeu, este un dar foarte ales, pe care Dumnezeu nu-l dă decât la foarte puține persoane, însă rugăciunea mentală obișnuită Dumnezeu nu o refuză nimănui. Rugăciunea obișnuită este foarte sfântă și folositoare și ajunge ca să ne facă desăvârșiți. Această rugăciune cere și ea iubire față de Dumnezeu, dar și voință ca să stăpânim „seceta sufletească”, căci oricât de mare ar fi ea, voința noastră de a ne ruga și a fi în legătură cu Dumnezeu este mai mare.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Să ne rugăm împreună.....	13
Albert Camus	4	Sfântul minunilor.....	14
Pagini bilingve.....	10	Papii secolului al XX-lea.....	16
Luna iunie, luna Preasfintei Inimi		Domnul Isus ne-a chemat	
a lui Isus.....	12	și ne-a binecuvântat.....	18

Meditații:

Mărturisire și adevăr

Isus nu-ți dăruiește pe pământ decât toate bogățiile lăuntrice ale păcii, ale liniștii conștiinței, ale dragostei, ale rezolvării vieții tale în lumina în care Dumnezeu a lăsat-o prin grația Sa.

De când a apărut pe pământ, cele mai frumoase inimi au fost pentru El și cele mai frumoase ființe au fost acelea care l-au iubit.

Bergson, în ultima sa carte, a spus: „**Neamul omenesc reușește prin misticii creștini, iar misticii creștini sunt icoane parțial a ceea ce a fost Isus al istoriei**”. Cuprins de o puternică și adâncă luciditate, acest mare savant a spus în ultimii ani: „**în fața acestora, eu cred că Isus Christos este Mesia promis în univers; eu cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, eu cred că Isus Cristos este Biserica Catolică. De aceea mă declar cu tot sufletul, cu toată ființa mea, pentru Biserica lui Cristos**”.

Aceasta a fost mărturisirea din urmă a lui Bergson.

Episcop Ioan Suciu

Albert Camus - Ecouri ale Centenarului

Suntem la câteva luni de la încheierea „Anului Camus”- 2013 și interesul pentru scriitorul și omul Albert Camus continuă. Actualitatea lui Camus se datorează scriitorului, dar și omului **„care rezuma într-o singură frază judecata cea mai înaltă asupra oricărui subiect examinat”**.

Albert Camus cucerește și va cuceri întotdeauna prin umanismul său atât de accentuat în apelurile, conferințele, articolele sale și în literatura scrisă. Motivul a fost reținut și de Juriul Nobel care i-a acordat, în 1957, Premiul Nobel pentru Literatură: **„pentru importanta lui creație literară care, cu lucidă stăruință, aruncă o lumină asupra problemelor conștiinței umane din**

vremea noastră”.

„Inteligența sclipitoare, luciditatea și onestitatea”, unite, sunt rar întâlnite la aceeași persoană, Albert Camus le-a avut. După cel de al Doilea Război Mondial a apărut valorile **„nepieritoare”** cu siguranța celui care știe că **„cine continuă să apere nihilismul și relativismul este un pitic moral”** (Rob Riemen, „Noblețea spiritului - Un ideal uitat”, Ed. Curtea Veche, București, 2008, p.111).

Într-o conversație avută, prin 1946, în casa lui Malraux, unde erau mai mulți intelectuali de seamă, ridicându-se problema crimelor unor state împotriva persoanei umane, Camus a atras atenția asupra responsabilității intelectualilor pentru pierderea valorilor morale: **„Nu credeți că noi toți suntem responsabili de lipsa valorilor. Si că noi toți cei care ne tragem din nietzscheanism, nihilism și materialism istoric ar trebui să declarăm public că ne-am înșelat?”** (Op.cit., p.110).

A fost antifascist și anticomunist - considera Uniunea Sovietică un infern. Toată Franța de stânga i-a fost împotrivă, comuniștii l-au calomniat continuu, dar scriitorul a rămas apărătorul de neclintit al idealului în care a crezut, acela al demnității umane. Nu a fost un scriitor religios,

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

însă a căutat neobosit reperele luminoase în viața și scrisul său.

S-a născut la 7 noiembrie 1913 în localitatea Mondovi din Algeria. Tatăl său, Lucien Camus, muncitor într-o exploatare viticolă, era originar din Franța, stabilit în Algeria, mama, Catherine, era spaniolă. Tatăl viitorului scriitor moare în Primul Război Mondial, rămânându-i soției să-și crească singură cei doi copii, Lucien și Albert. A înfruntat greul vieții, a fost spălătoreasă săracă și analfabetă, dar a asigurat studiile copiilor. După absolvirea liceului la Alger, Camus urmează Facultatea de Filozofie pe care o încheie cu lucrarea de licență **„Raporturile dintre elinism și creștinism văzute prin opera lui Plotin și Sf. Augustin”**.

Nu s-a manifestat ostil sărăciei în care a crescut, dimpotrivă, în **„Caiete”** mărturisește că **„în mediul acela sărac am atins în modul cel mai sigur ceea ce mi se pare a fi adevăratul sens al vieții”**.

Pentru scurt timp se stabilește la Oran unde este jurnalist - aici va plasa acțiunea din romanul **„Ciuma”** -, iar în 1940 pleacă definitiv la Paris, angajat ca secretar de redacție la **„Paris-Prese”**; în 1941 intră în **„Rezistență”** și va participa la publicarea ilegală a ziarului **„Combat”** (1943).

Albert Camus este o personalitate complexă a culturii franceze și se afirmă ca scriitor în același timp cu formarea unui nou

curent literar: existențialismul.

A scris eseuri filozofice: **„Mitul lui Sisif”** (1942) și **„Omul revoltat”** (1951), povestiri, romane și piese de teatru. Cele mai cunoscute și apreciate romane sunt **„Străinul”** (1942) și **„La Peste” - „Ciuma”** (1946), romane existențialiste, cu implicații filozofice. Romanele lui Camus au în centrul lor omul timpului său, om obligat de viață să înfrunte situații absurde, care îl vor determina să aleagă – și are libertatea de a alege - între suprimarea conștiinței și credință. Scriitorului îi mai revine și datoria de a micșora durerile lumii, dar nu singur, ci în solidaritate cu semenii săi. Această concepție este fundamentul operei sale.

Romanul **„Ciuma”** este una din marile opere contemporane și a avut greutatea sa la atribuirea Premiului Nobel. Titlul cărții, „ciuma”, este o metaforă – simbol și întregul conținut, o alegorie. Epigraful cărții ales de autor este din opera lui Daniel Defoe, cheie dată cititorului pentru înțelegerea cărții și a mesajului ei: **„Poți tot atât de bine să înfățișezi un fel de întemnițare prin altul, cum poți să înfățișezi orice lucru care există cu adevărat, prin ceva care nu există”**. Epidemia din Oran este în realitate simbolul unui rău, al sistemelor totalitare absurde care amenință deopotrivă omul și omenirea. Spre surprinderea cititorului, personajele sunt nu numai victime, **„ci complici**
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

ai flagelului”.

Problema pe care o ridică cartea este cea a responsabilității individuale în fața răului a cărei cauză este de cele mai multe ori ignoranța. Sub presiunea tragicului, răspunsurile sunt diferite și datoria morală este adesea uitată. Povestirea evenimentelor din Oranul invadat de epidemie conduce la monologul și colocviul pe tema datoriei morale și a solidarității în fața oricărei amenințări: partea esențială a cărții.

Romanul începe cu descrierea orașului Oran, oraș urât **„fără porumbei, fără arbori și grădini [...] fără pitoresc, fără vegetație și fără suflet...”**. Unul din personajele principale, doctorul Bernard Rieux, într-o dimineață de aprilie, ieșind din cabinet, a dat peste un șobolan mort. A fost începutul... În scurt timp șobolanii morți puteau fi văzuți peste tot, dar o dată cu ei și primul caz de ciumă, primul mort; frica și îngândurarea i-a cuprins pe oameni: erau oare în fața unei epidemii?

În prima parte a romanului sunt prezentate personaje: doctorul Rieux, Părintele Paneloux, **„un iezuit învățat și activ [...], foarte prețuit în oraș”** - la izbucnirea cumei, într-o predică, a atribuit epidemia păcatului, superficialității credinței - , Joseph Grand, funcționar la Primărie, **„făcea parte din acei oameni rari în orașul nostru, cât și aiurea, care au totdeauna curajul bunelor lor sentimente”**, Raymond Rambert, un

tânăr ziarist sosit de la Paris pentru a se informa despre viața arabilor, Jean Tarrou, despre care nu se știa prea multe, venit de curând și preocupat să scrie „o cronică” a perioadei încercate prin care trecea orașul, și mai vârstnicul doctor Castel

Apariția oricărei tragedii în viață îi găsește nepregătiți pe oameni. Așa a fost și la începutul epidemiei din Oran. Oamenii continuau să facă afaceri, proiectau călătorii, se considerau liberi. Treptat, starea de spirit s-a schimbat, se oscila între îngrijorare, încredere și dezamăgire, oricum, cuvântul „ciumă” era evitat. Dar cât timp? Doctorului Castel nu-i trebuiau analize de laborator, avea certitudinea epidemiei declanșate. După ezitări, tânărul doctor Rieux a trebuit să recunoască și el: **„acum trebuie să ne hotărâm să-i spunem acestei boli pe nume”** La Primărie s-a analizat situația și statistica deceselor a determinat factorii de decizie să ia măsuri severe: declararea stării de ciumă și închiderea orașului.

În continuare romanul tratează modul de viață al „prizonierilor cumei”. În oraș și în familii erau despărțiri proiectate doar pentru câteva zile: îmbrățișări scurte pe peronul gării cu siguranța revederii apropiate. Primejdia care ar amenința pe cei care ar reveni a dus la desemnare și acceptare despărțirii brutale pentru un timp neprevăzut. Doar soția bătrânului

(continuare în pag. 8)

doctor Castel a revenit, pentru ei, care aveau în urmă zeci de ani de căsătorie, ciuma nu era mare lucru.

Locuitorii orașului trăiau dureros sentimentul celui ce se știe exilat, dar în tragedia colectivă, în scurt timp ei se vor diferenția prin atitudinea față de ciumă.

Doctorului Rieux nu mai știa ce este viața personală, era cu totul dăruit îngrijirii bolnavilor, încercării disperate de a alina durerile și a salva viețile. Eroism, spunea orașul, dar doctorului îi este străin cuvântul: **„nu este vorbă de eroism în toate astea. E vorba de cinste [...] în cazul meu știu că ea constă în a-mi face meseria”**.

În cursul epidemiei, cuvintele Pr. Paneloux, respinse la început, că ciuma are și partea ei bună, **„că ne deschide ochii, că ne silește să gândim”**, stăruiau în mintea oamenilor: apăruse chiar ideea luptei împotriva flagelului. Acest început se datora lui Tarrou, care, deși era conștient de risc, propune doctorului un plan de organizare pentru formații de sanitari voluntari, ceea ce doctorul primește cu bucurie, fiind aproape depășit de extinderea epidemiei. Primul nucleu al grupului l-a făcut Tarrou cu prietenii săi, dar lor li s-au alăturat imediat Pr. Paneloux, care nu a mai putut fi văzut decât prin spitale, bătrânul funcționar Joseph Grand, doctorul Castel, care a și început să prepare grabnic un vaccin

salvator, și Rayment Rambert, ziaristul care a încercat zadarnic să părăsească orașul considerat străin și contaminat. Nu poate fi uitată bătrâna doamnă, mama doctorului Rieux, care, în viață și în timpul epidemiei, **„putea să rămână la înălțimea oricărei lumini”**.

E adevărat, în tot acest timp, alții stăteau deoparte, Cottard chiar se simțea bine în mijlocul terorii și se îmbogățea prin comerț de contrabandă.

În concepția lui Camus „ciuma” nu este doar răul venit din afară, „ciuma” o poate avea fiecare în el însuși, și o are dacă nu simte mila pentru durerea celui de lângă el, dacă nu îi vine în ajutor, dacă nu știe ierta, nu știe să fie bun și nu iubește, pentru că **„această lume fără dragoste e ca o lume moartă și că vine întotdeauna un ceas când te obosesc închisorile, munca și curajul, și implori chipul unei ființe și o inimă vrăjită de iubire”** (Albert Camus, „Ciuma”, Editura pentru Literatura Universală, București, 1965, p.231).

Pentru a nu fi ciumat și pentru a nu contamina pe cei de lângă tine, pentru că fiecare poartă în el ciuma: **„fiindcă nimeni pe lume nu este neatins, trebuie să te supraveghezi fără încetare ca să nu fii adus într-o clipă de neatenție în situația de a sufla în chipul altuia și de a-i transmite boala [...] Și trebuie voință și încordare pentru a nu fi niciodată**

(continuare în pag. 9)

neatent! Da, Rieux, spunea Tarrou, este foarte obositor să fii ciumat. Dar este încă și mai obositor de a nu voi să fii” (Op.cit., p.225). Și personajul continuă: **„Ceea ce mă interesează este să știu cum ajungi să devii un sfânt”**.

Deși Tarrou declarase că nu credea în Dumnezeu, nu vedea altă cale pentru a fi OM decât sfințenia creștină. Chiar fără a fi conștiente, unele personaje din roman îl caută pe Dumnezeu, adesea nici nu bănuiesc că L-au găsit, se pierd uneori, dar depășesc momentele de derută. La patul copilului care moare, Pr. Paneloux și Rieux gândesc diferit, doctorul e revoltat: copilul era nevinovat! Părintele are explicația: **„trebuie să iubim ceea ce nu înțelegem”**. Într-o nouă predică, Preotul a reluat ideea: **„nu trebuie să-ți explici spectacolul ciumei, ci să încerci să înveți din el ceea ce se poate învăța”**. Când toate ieșirile sunt închise, creștinul **„merge spre adâncul alegerii esențiale”** și va alege să creadă și va merge până la capăt.

Și au mers până la capăt, până la sacrificiul vieții, Pr. Paneloux, Grand, Tarrou, care s-au consacrat, cu orice risc, oamenilor în suferință. Cu excepția Preotului, care nu avea ezitări datorită statutului său, și a doctorului, celelalte personaje reușesc să depășească starea de ambiguitate, de teamă, tot ce i-ar fi făcut lași.

Sunt personaje prin care cunoaștem punctele de vedere ale lui Rieux, **„cel mai aproape de oameni”**, în realitate Camus. Astfel, romanul **„Ciuma”** este o confesiune a autorului, care a văzut în timpul vieții ravagiile „ciumei” și o spune deschis: **„Nu sunt filozof și pot scrie numai despre lucrurile pe care le-am trăit”**.

A tăcea, a nu dezvălui adevărul ar fi fost cu neputință pentru Camus. În felul acesta, romanul **„Ciuma”** devine o mărturie personală a autorului despre suferința celor atinși de „ciumă”, fiind **„de partea acestor ciumați, ca să lase cel puțin o amintire a nedreptății și a violenței care li s-a făcut, și să afirme ceea ce se învață în timpul unui flagel, că există în oameni mai multe lucruri de admirat decât de disprețuit”** (Op.cit.,p.269)

Camus știe însă că **„bacilul ciumei nu moare și nici nu dispare vreodată”**, stă doar adormit, dar se va trezi ca să aducă moartea **„într-o cetate fericită”**.

Omul și scriitorul Albert Camus este mai actual acum ca oricând, pentru că în lumea confuză de azi, stăpânită de relativism, care nu face distincție între Bine și Rău, e nevoie de reîntoarcere la credință și la idealurile ei înalte pentru a regăsi sensul Adevărului și al Binelui și **„drumul spre înțelepciune”**.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Un témoignage

Pendant que je me promenais avec elle, mêlé à la foule du village des lépreux, j’entendais constamment marmonner le mot «mère». Ce n’était pas qu’ils avaient quelque chose à lui dire, mais ils voulaient simplement établir un lien avec elle.

Moi-même, au foyer de ces lépreux, j’ai passé par trois sentiments: tout d’abord, l’horreur mêlée à la pitié; puis, la compassion pure et simple; enfin, un sentiment s’étendant bien au-delà de la compassion, quelque chose que je n’avais jamais éprouvé auparavant: je prenais conscience que ces hommes et ces femmes, ces moribonds et dénués de tout, ces lépreux avec des moignons au lieu de mains, ces enfants abandonnés, ces trois catégories de gens n’étaient pas à prendre en pitié: ils n’étaient pas repoussants, mais plutôt chers et beaux, comme s’il s’agissait d’amis de longue date, des frères et de sœurs.

Et comment expliquer – ce qui est mystère de la foi chrétienne – que j’aie pu enfin calmer ces pauvres têtes hirsutes, saisir ces pauvres moignons, prendre dans mes bras ces enfants relégués aux poubelles, parce que c’est «Sa tête», comme ce sont «Ses moignons», et «Ses enfants» dont Il a dit que quiconque recevait un tel enfant, c’est Lui qu’il recevait.

Témoignage de Malcom Muggeridge, journaliste très connu de la grande presse en Angleterre.

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

O mărturie

În timp ce mă plimbam cu ea (Maica Terezia), amestecat în mulțimea din satul de leproși, auzeam în permanență murmurându-se cuvântul „mamă”. Nu era pentru că ei aveau să-i spună ceva, ci voiau pur și simplu să stabilească o legătură cu ea...

Eu însumi, în acel cămin al leproșilor, am trecut prin trei stări sufletești: la început, am simțit oroare amestecată cu mila; apoi, compătimire pur și simplu; în sfârșit, un sentiment care depășea mult compasiunea, ceva ce nu am simțit niciodată înainte: începeam să-mi dau seama ca acești bărbați, aceste femei, acești muribunzi privați de toate, acești leproși cu cioturi în loc de mâini, acești copii abandonați, aceste trei categorii de oameni nu trebuiau să fie obiectul milei: ei nu erau respingători, ci mai degrabă dragi și frumoși, ca și cum ar fi fost vorba despre prieteni vechi, frați și surori.

Cum să explic – ceea ce este misterul credinței creștine – ca am reușit în sfârșit să liniștesc aceste capete ursuze, să apuc acele sărmene cioturi, să îmbrățișez acești copii surghiuniți la coșurile de gunoi, pentru că ei sunt „capul Său”, cum sunt „cioturile Sale” și „copiii Săi”, despre care El a spus ca oricine primește un asemenea copil, pe El îl primește.

Mărturia lui Malcom Muggeride, jurnalist cunoscut în marea presa din Anglia.

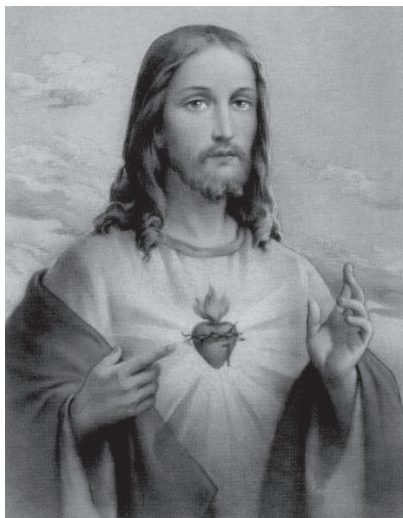
Luna iunie, luna Preasfintei Inimi a lui Isus

Cultul Preasfintei Inimi a lui Isus este evlavie cea mai răspândită între creștinii catolici, fiindcă o socotesc ca fiind cea mai însemnată și mai plăcută lui Dumnezeu, deci și cea mai bine primită și răsplătită de El.

Inima lui Isus a avut mulți adoratori din vechime: Bernard Hoios, preot cu viață sfântă și înzestrat cu extraordinare haruri, a lăsat omenirii datoria de a cinsti Preasfânta Inimă a lui Isus „**ca pe unul din cele mai însemnate mijloace de mântuire din câte există**”.

Sora Maria a Preasfintei Inimi a lui Isus spunea în urma unei viziuni: „**așa mi s-a părut ca și când aș vedea înăuntrul meu cum lumina aceea, Inima lui Isus, acest soare adorabil, ar arunca razele pe pământ, mai întâi numai pe o parte a acestuia, apoi cum acele raze se extind mai departe și umplu tot pământul cu lumina lor. Și mi-a spus: „La strălucirea acestei lumini, se vor lumina popoarele și națiunile și la focul ei se vor încălzi din nou**”.

Papa Leon al XIII-lea, în 1899, a închinat neamul omenesc Inimii Preasfinte a lui Isus și numea veacul al XX-lea, care urma, „**Veacul Preasfintei Inimi**”. Actul acestei consfințiri l-a socotit „**cel mai însemnat act din întreaga mea păstorire**”. El numește Preasfânta Inimă a lui Isus „**noul semn de**

mântuire care a strălucit lumii” și îl aseamănă cu Sfânta Cruce: „**iată cum ne apare înaintea ochilor alt semn de mântuire: Inima Preasfântă a lui Isus într-o văpaie de foc și un potop de raze strălucitoare deasupra Sfintei Cruci. În ele trebuie să ne punem toată nădejdea, de la ele să așteptăm mântuirea oamenilor**”.

O altă cinstitoare a Inimii lui Isus, Sf. Gertruda cea Mare, într-o viziune a Sf. Ioan Evanghelistul, l-a întrebat de ce nu a scris mai mult despre comorile de dragoste și gingășie ce le închide Preasfânta Inimă. Sf. Ioan i-a răspuns: „**Descoperirile acestei iubiri au fost păstrate pentru aceste zile ca la auzul lor lumea, acum îmbătrânită și obosită, să se încălzească din nou de dragostea lui Dumnezeu**”.

(continuare în pag. 13)

Marile descoperiri și chemarea întregii omeniri la cinstirea Preasfintei Inimi a lui Isus s-au făcut printr-o sfântă călugăriță din Franța: Sf. Margareta Alacoque. Aceasta s-a născut în 1647 și de mică Dumnezeu a împărtășit-o cu lumini și daruri deosebite, dar mai ales cu suferințe prin care s-a apropiat mai mult de Dumnezeu: la 8 ani, moartea tatălui, mama nefiind în stare să conducă gospodăria, Margareta a ajuns sub tutoratul unor rudenii fără suflet. A răbdat de foame, a trăit în sărăcie, de multe ori fiind nevoită să ceară de la vecini sau să cerșească.

Isus și Preasfânta Sa Mamă au vegheat asupra sufletului ei. Odată, rugându-se cu puțină evlavie, i s-a arătat Preacurata și i-a zis: **„Fiica mea, așa mă cinstești ?”** Într-o seară, după ce s-a întors de la o petrecere, i s-a arătat Isus cu Crucea pe umăr și cu tot trupul acoperit de răni însângerate și i-a spus cuvinte de mustrare. Această viziune a vindecat-o de slăbiciunea sufletului și i-a scos din minte gândul lumesc. În pofida împotrivirii mamei și a familiei, în 1671, la vârsta de 23 de ani, intră în mănăstire și îmbracă haina de călugăriță a „Fiicelor Bunevestiri”. Voturile le-a depus în 1672, hotărâtă să se jertfească cu totul lui Isus, chiar scrie această promisiune: **„Toate lui Dumnezeu, mie nimic, toate lui Dumnezeu, pentru mine, nimic”**. Isus a învrednicit-o cu mai multe viziuni.
(va urma)

Maria HETCO

Să ne rugăm împreună

Rugăciune de consacrare la Inima lui Isus

Preasfântă Inimă a lui Isus, izvorul a tot binele, mă închin ție, te iubesc din toată inima și îmi pare nespus de rău că te-am ofensat prin păcatele mele. Îți ofer inima mea, ia-o, Doamne, fă-o blândă, smerită, supusă, înțeleaptă, binevoitoare, iubitoare, curată, dar mai ales ajută-mă să fac în toate voința Ta Preasfântă.

Fă, o, Bunule Isuse, ca eu să trăiesc în Tine și Tu în mine. Apără-mă în pericole, mângâie-mă în întristări, dă-mi harul unei adevărate statornicii în bine până la sfârșit, binecuvântare în lucrurile mele și harul unei morți bune. Amin.

Tatăl nostru ...

Născătoare...

Mărire Tatălui...

SFÂNTUL MINUNILOR, ANTON DE PADOVA

Sfântul Anton este un strălucit model de sfințenie datorită virtuțile sale care au fost plăcute lui Dumnezeu. Noi, creștinii, putem să-l avem ca model de credință, pentru ca, imitându-l, să ne apropiem și noi de Domnul Isus, de Fecioara Maria și de Bunul Dumnezeu.

Născut la 15 august 1195 la Lisabona, botezat Ferdinand și apoi intrând în Ordinul Franciscan cu numele de Anton, a trăit doar 36 de ani, dar minunile lui au rămas vii și astăzi. Era de statură mijlocie, brunet și delicat. Avea o față rotundă și plinuță. Ochii negri și vioi, fruntea înaltă, serioasă cu o față veselă, îngerească și atrăgătoare. Deși făcea pocăințe aspre și muncea mult, el își păstra mereu înfățișarea senină și impunea respect. Minte ageră și voință întreprinzătoare, nu se dădea înapoi de la nici o greutate când era vorba de slava lui Dumnezeu. Cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură și era numit: „Sicriul legii”, iar pentru că apăra Adevărul și nu permitea erezii, i s-a dat și numele de „Ciocanul ereticilor”. Titlul de cinste, consacrat lui, a fost: Sfântul Făcător de minuni. Creștinii l-au chemat în ajutor oricând în toate nevoile lor. Sfântul Anton a răspuns întotdeauna așteptărilor pline de nădejde și credință ale acelor care au alergat la dânsul.

Sfântul Anton a iubit într-un chip deosebit pe cei săraci și, din

dragoste pentru dâșii, a întreprins obositoare drumuri apostolice. Însă Sfântul Anton este părintele săracilor nu numai pentru harurile sufletești ce le-a împărțit lor, când era încă în viață, ci mai ales pentru că el, din slava cerească, dă săracilor pâinea cea de toate zilele. E mai milostiv când este vorba de cauza săracilor și dă mai curând harurile cerute când se promite pâine pentru cei săraci.

Pe când era la Camposampiero, aproape de Padova, și veghea noaptea în rugăciune, Pruncul Isus i se arătă într-o strălucire mare și se lăsă luat în brațe și dezmiardat de Anton, care, fericit la

(continuare în pag. 16)

culme, îi spune cele mai dulci vorbe de iubire. Contele ce l-a găzduit văzu și auzi totul și povesti și altora minunea aceasta. Iată pentru ce Sfântul Anton apare pe icoane cu Pruncul Isus în brațe. Astăzi, locul apariției este pus în valoare în biserica franciscană din localitate. Ca să poată fi ascultat și totuși protejat de mulțimea ce îl căuta, el ține toate predicile din Postul Mare al anului 1231 dintr-un lăcaș amenajat în ramurile unui nuc. Astăzi s-a construit pe acel loc o frumoasă capelă numită „Capela din Nuc”. Alături se găsește o clădire a clariselor, iar alea ce leagă biserica de capelă este amenajată cu reușite grupuri statuare din bronz cu scene din viața lui Isus și Anton, într-un frumos parc.

La 13 iunie 1231, aflându-se la Camposanpiero, se simți rău și ceru să fie dus la Padova să moară acolo. Frații, cu discipolul său LUCA BELLUDI, l-au urcat într-un car cu fân, tras de boi, dar ajunși Arcella, la 1 km de Padova, Anton cere fraților să se oprească, binecuvântează orașul și închide ochii. Vestea morții lui a fost răspândită de o mulțime de copii, care au strigat „a murit sfântul”, iar sicriul cu trupul lui a fost în ziua înmormântării, izvor de vindecări miraculoase.

După moartea Sfântului Anton, minunile au continuat și s-au înmulțit, astfel că după un an de la moartea lui, Papa Grigoriu al IX-lea l-a declarat sfânt.

Dumnezeu a preamărit acest act solemn și cu o minune mare, căci în

acele momente, la Lisabona s-au auzit clopotele catedralei sunând singure.]

În anul 1263, când se termină construcția Bazilicii din Padova, i s-au transportat moaștele sub altarul din capela închinată lui.

Cu acest prilej, Dumnezeu a arătat cât de mult i-a plăcut serviciul ce Sfântul Anton l-a făcut sufletelor prin predicare, căci deschizându-se sicriul i s-a găsit limba vie și frumoasă ca și la un om viu, pe când restul trupului era cenușă. Sfântul Bonaventura, pe atunci superiorul general al Ordinului Franciscan, era de față și sărutând-o, zise: *„O, limbă binecuvântată, care ai laudat pururea pe Dumnezeu și ai făcut ca și alții să-l mărească. Acum se vede, cât de vrednic a fost în fața lui Dumnezeu”*. Și tot atunci a scris și Troparul: *„De dorești să ai minuni”*. Această limbă minunată e așezată acum într-un foarte frumos relicvar de aur, bătut în pietre scumpe și se păstrează în Bazilica Sfântul Anton, la Padova.

Anul trecut s-au împlinit 750 de ani de la acest eveniment, iar la Camposanpiero s-au organizat 13 seri de rugăciune cu Sfântul Anton, Sfinte Liturghii cu pelerini, cu preoți și episcopi din toate provinciile italiene. Am avut privilegiul să fim acolo, cazați 12 zile la convent și un grup de terțieri franciscani români, din Cluj, Roman, Iași, și Oradea împreună cu asistentul spiritual național preot Anton Acatrinei, OFM conv.

(continuare în pag. 16)

Pe lângă programul spiritual al grupului EUFRA, seara ne furișam pe intrarea secretă și participam la a doua Sfântă Liturghie a comunității, pe care o ofeream celor dragi. M-a impresionat implicarea autorităților civile, primar și prefect, în tot programul dedicat Sfântului Anton. Ei au fost în primele rânduri și în biserică și în pelerinajul mare realizat pe jos de 5 km cu actori îmbrăcați în haine medievale, carul cu statuia Sfântului, copii și femei în costume populare, fanfară și reprezentanții tuturor organizațiilor religioase cu prapuri, urmați de localnici, până la Arcela și apoi la Padova. A fost de neuitat, mai ales că moldovencele noastre au fost în costume populare românești, ce au fost apreciate de toată lumea, iar la un moment dat, am purtat în procesiune și noi blazonul Ordinului.

Sfinte Antoane, dă-ne, te rugăm, harul de a folosi limba noastră doar spre a vorbi de bine pe aproapele și spre lauda lui Dumnezeu!

O.M.

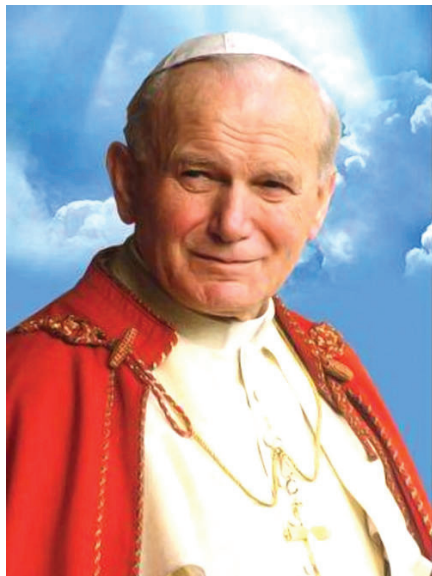
Papii secolului al XX-lea

Papa Ioan Paul al II-lea (VIII)

În dimineața următoare Papa a mers în pelerinaj la Kalvaria Zebrzydowska. În drum, a mărturisit celor din apropiere că niciodată, ca Arhiepiscop, nu a găsit altă cale de rezolvare a problemelor care îi stăteau în față decât prin rugăciune, „**acest mare mister al credinței pe care îl are Kalvaria în sine**”.

În cuvântul rostit la Kalvaria, a făcut apel la rugăciune: „**Rugați-vă! Rugați-vă! Mai ales pentru unul din pelerinii de la Kalvaria, pe care Cristos l-a chemat cu aceleași cuvinte care le-a spus lui Simon Petru: <Paște mieușii mei... Paște oile mele> (Ioan 21.15,19). Rugați-vă aici pentru mine cât sunt în viață, dar și după moartea mea**”.

Din vizita Papei în țara sa, nu a lipsit Wadowice, locul nașterii și al copilăriei sale. A fost așteptat de peste 30.000 de mii de persoane, număr care dubla populația orașului. Era emoționat, mergea printre concetățenii lui strângându-le mâinile și binecuvântându-i. Mons. Edward Zacher, parohul orașului și fostul său profesor de religie l-a întâmpinat rostind cuvinte auzite în urmă cu opt luni, la Roma: „**Annuntio vobis gaudium magnum, habemus Papam!**”

Acolo, în localitatea sa natală, Papa s-a rugat pentru părinții săi, pentru fratele și sora sa și pentru toți cei pe care i-a cunoscut. În biserică, a îngenunchat și s-a rugat în locul în care a fost botezat.

Dar drumul îl aștepta, trebuia să-l continue: un zbor cu elicopterul către lagărele de la Auschwitz – Birkenau. Peste limuzina care îl ducea la Auschwitz, lumea înșirată pe traseu arunca flori. Fără zămbet, a trecut pe sub poarta de fier care a purtat inscripția batjocoritoare „**Arbeit Macht Frei!**” (Munca te face liber). A intrat în celula cu nr.18, unde a murit preotul franciscan Maximilian Kolbe, a lăsat un buchet de flori și a aprins o lumânare de Paști adusă de la Roma. În fostul lagăr l-a întâlnit pe Franciszek Gajowniczek, cel în locul căruia Părintele Kolbe și-a oferit viața.

La „Zidul morții”, locul execuțiilor, s-a rugat împreună cu Herman Volk, Cardinal german din RFG.

Vizita a continuat spre acel loc sinistru: lagărul de la Birkenau, unde „trenurile morții” aduceau pe nenorociții vieții din care o parte era destinată camerelor de gazare și crematoriilor. Altă parte din deținuți era ținută în barăci, în așteptarea morții. Pe locul acela s-a ridicat un altar și o cruce, **„având <o coroană> de sârmă ghimpată, iar din unul din brațele sale au atârnat fâșii din materialul utilizat pentru confecționarea uniformelor de deținut de la Auschwitz”.**

Era acolo mai mult de un milion de oameni, erau și foști deținuți îmbrăcați în uniforme lor de atunci. Papa a înaintat încet spre altar și s-a oprit un timp la Monumentul ridicat în memoria victimelor: erau evrei, ruși, polonezi. A celebrat Sf. Liturghie și în predică a vorbit despre ceea ce a fost această „Golgotă modernă”, despre credința și iubirea Părintelui Kolbe **„într-un loc în care a fost complet călcată în picioare nu numai dragostea, ci orice semn de demnitate a omului și umanității”.**

A mărturisit că ar fi fost imposibil să nu vină la Auschwitz ca pelerin, **„pentru a se ruga, în genunchi”** și, în final, într-o formă imperativă a spus: **„Nu trebuie să se mai permită vreodată să se întâmple un alt Auschwitz!”** (va urma)

DOMNUL ISUS NE-A CHEMAT ȘI NE-A BINECUVÂNTAT

Am auzit chemarea la Pelerinajul organizat în Moldova între 15-19 mai a.c. de Mănăstirea franciscană “Maica Domnului” din Oradea și ne-am bucurat de compania preoților Mihai Vătămănelu și Ion Solomon. Grupul de 48 de pelerini a fost omogen și a susținut cu cântări frumoase și rugăciuni puternice pe tot traseul și la toate sfintele liturghii greco sau romane-catolice oficiate zilnic de preoții noștri franciscani.

S-au vizitat pe parcurs, frumoasele mănăstiri ortodoxe: Gura Humorului, Voroneț, Putna iar la Iași, Biserica Trei Ierarhi și Mitropolia cu moaștele Sfintei Paraschiva. Am ajuns la Sanctuarele reprezentative ale celor trei ramuri ale Ordinului Întâi întemeiat de Sfântul Francisc din Assisi și anume: la Cacica unde am avut liturghie oficiată de frații conventuali, la Onești unde ne-am rugat la Fericitul frate capucin Ieremia Valahul și apoi la frații observanți de la Bazilica Șumuleu Ciuc, închinată Fecioarei Maria.

Scopul principal a fost să participăm la beatificarea episcopului martir Anton Durcovici, care s-a oficiat pe stadionul din Iași sâmbătă 17 mai de la orele 10.00 la 12.00. A fost o ceremonie fastuoasă cu zeci de episcopi, sute de preoți și mii de

suflete care au reușit să fie în armonie cu Cerul și să simțim Binecuvântările Domnului ISUS, revărsate cu generozitate din Preaplinul Divin.

Grupul nostru ușor de identificat la intrarea B, datorită tricolorului și pancardei cu mențiunea ORADEA, a fost salutat călduros de cei doi episcopi orădeni PS Virgil Bercea și PS Laszlo Becskei moment de bucurie reciprocă și emoționantă.

De la Iași am continuat traseul la mormintele preoților noștri dragi DAMIAN BLĂJUȚ din Nisiporești, la IOSIF SABĂU din Luizi Călugăra precum și la ION GÂRLEANU din Săbăoani unde am aprins lumânări, am lăsat câte o coroniță de flori legate cu tricolor și am ridicat rugăciuni pentru sufletele lor.

De neuitat a fost liturghia

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

săvârșită duminică în Tămășeni, satul natal al părintelui Mihai Vătămănelu, într-o biserică măreață cu un preot plin de har, orgă, cor și sute de credincioși și mai ales ospitalitatea mamei Maria care ne-a omenit cu sărmăluțe, cozonaci și vin.

Am mai vizitat Cetatea Neamțului și Cetatea Sighișoarei reabilitate recent cu fonduri europene dar și Seminarul Franciscan de la Roman unde, în capelă ne-a impresionat reușita sculptură din lemn în care Marele Răstignit Isus este ajutat de micul Său răstignit, fratele Francisc, să coboare de pe Cruce.

Multe emoții și bucurii am avut în acest pelerinaj dar pentru mine, punctul culminant a constituit întâlnirea cu copiii de la CASA

“Sf. Iosif” de la Odorhei aflați sub grija maternă a 12 surori din Ordinul Neprihănitei Fecioare Maria. După Sfânta Liturghie oficiată în capela caldă a orfelinatului, la cuvintele de recunoștință ale sorei Emilia pentru Dumnezeu și Sfânta Maria care au grijă să trimită câte un suflet mare să ajute cei 120 de copii cu vârste între 2 și 20 de ani astfel că se petrec zilnic minuni, să se poată plăti facturi de apă și curent electric și să aibă de mâncare, haine, rechizite. Lacrimile sorei Emilia șterse pe furiș s-au transmis și nouă, iar inimile noastre de piatră au devenit inimi de carne.

Am fost conduși să vedem biblioteca, cabinete și ateliere unde învață să lucreze mânuțe harnice iar apoi am fost serviți la cantină de copii cu un prânz simplu dar gustos.

La despărțire am primit din partea sorei Ionela cartea intitulată VICIILE, o revelație particulară deosebit de valoroasă pentru fiecare creștin autentic.

Mulțumim din toată inimă Domnului Isus Cristos care a fost cu noi, ne-a binecuvântat în aceste zile de har și a făcut să lumineze peste noi Fața Lui, ca să cunoaștem pe pământ CALEA SA.

O.M.

Vara

Dimineața de vară
În stropi de rouă
Se spală poiana.

Floarea soarelui
Căutând neîncetat
Luminoasa iubire.

Din liniști de cremene
Cântecul greierului
În amiaza de vară.

Vara sosește
În coșul cu cireșe
De la bunica.

Dulceața verii
În miezul incandescent
Al lubeniții.

Vara jubilează
În dansul strălucitor
Al licuricilor.

Vântul dansează
În unduiri aurii
Prin lanul de grâu.

La margine de lan
Macii purpurii zâmbesc
Albăstrițelor.

Floare NICOLA,
„Anotimpuri în lumină”.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)